

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3335/2021
23.02.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић и Споменке Зарић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Иван Станојковић, адвокат из ..., против туженог Града Врања, кога заступа Правобранилац Града Врања, из Врања, ради поништаја решења о отказу уговора о раду и враћања на рад, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3735/2021 од 21.09.2021. године, у седници одржаној дана 23.02.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈУ СЕ пресуда Апелационог суда у Нишу Гж1 3735/2021 од 21.09.2021. године и пресуда Основног суда у Врању П1 150/21 од 08.06.2021. године, тако што се **ОДБИЈА** као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се поништи као незаконито решење туженог о престанку радног односа број ../2018-05 од 09.02.2018. године и наложи туженом да тужиоца врати на рад на неодређено време на радно место које одговара његовој стручној спреми и радним способностима и обавезе тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 196.500,00 динара, са законском затезном каматом почев од извршности пресуде па до коначне исплате.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужилац да туженом на име трошкова ревизијског поступка исплати износ од 33.000,000 динара.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању П1 150/21 од 08.06.2021. године, ставом првим изреке, поништено је као незаконито решење туженог о престанку радног односа број ../2018-05 од 09.02.2018. године, те наложено туженом да тужиоца врати на рад на неодређено време и распореди на радно место у складу са стручном спремом. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка у износу од 196.500,00 динара, са законском затезном каматом почев од извршности пресуде па до коначне исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 3735/2021 од 21.09.2021. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Врању П1 150/21 од 08.06.2021. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. Закона парничном поступку - ЗПП („Службени гласник Републике Србије“ број 72/11 ... 87/18) и утврдио да је ревизија основана.

У поступку доношења побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности, а ревизијом се одређено не указује на битне повреде поступка које могу бити ревизијски разлог у смислу члана 407. став 1. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац се налазио у радном односу код туженог, као намештеник, на неодређено време на пословима ... у Одељењу за заједничке послове Градске управе Града Врања на основу закљученог уговора о раду број ../2016-05 од 13.12.2016. године. Решењем туженог број ../2018-05 од 09.02.2018. године, истом је престао радни однос код туженог са даном 09.02.2018. године услед промене унутрашњег уређења у Градској управи Града Врања због којих више није постојало ни једно радно место на које је тужилац могао бити распоређен у складу са његовом стручном спремом. Истим решењем утврђено је да тужиоцу престаје радни однос са даном 09.02.2018. године и да има право на исплату отпремнине због престанка потребе за његовим радом у висини од 192.718,80 динара, која ће му се исплатити у року од 30 дана од дана престанка радног односа, као и све неисплаћене плате, накнаде плате и друга примања остварених до дана престанка радног односа у складу са општим актом и уговором о раду, а које му нису исплаћене. Утврђено је и то да је Скупштина Града Врања донела Одлуку о одређивању максималног броја запослених на неодређено време у систему локалне самоуправе – Града Врања за 2017. годину („Службени гласник Града Врања“ број 27/17) којим је утврђен максимални број од 245 запослених за организациони облик Градске управе Града Врања, у складу са којом Одлуком је Градско веће овог града дана 22.12.2017. године усвојио Правилник о организацији и систематизацији радних места, који је ступио на снагу 08.01.2018. године и истим је било предвиђено да ће распоређивање службеника и намештеника бити извршено најкасније у року од 15 дана од ступања на снагу овог Правилника. У образложењу решења о престанку радног односа тужиоца наведено је да услед промене унутрашњег уређења истим правилником није систематизовано радно место ..., а не постоји друго радно место на које би тужилац могао бити распоређен у складу са његовом стручном спремом. Пре доношења решења о престанку радног односа, тужени није донео посебно решење којим је тужиоцу утврдио статус нераспореденог запосленог. Уговором број ../2017-07/1 од 18.01.2018. године тужени као наручилац услуга и ДОО „Сион Гард“ из Београда као пружилац услуга тужени је обезбедио пружање услуга физичког обезбеђења своје имовине и запослених.

Код овако утврђеног чињеничног стања правноснажно је усвојен тужбени захтев и решење о престанку радног односа тужиоцу број ../2018-05 од 09.02.2018. године поништено као незаконито и обавезан тужени да тужиоца врати са оценом да доношењу оспореног решења о престанку радног односа тужиоцу није претходило доношење посебног решења којим се тужиоцу утврђује статус нераспоређеног запосленог, намештеника, а које решење је тужени био дужан да донесе у складу са чланом 168. став 4. Закона о запосленима у аутономним покрајинама и јединицама локалне самоуправе, на чију сходну примену упућује члан 187. став 1. истог Закона.

Основано се у ревизији указује да је нижестепени суд на утврђено чињенично стање погрешно примењено материјално право.

Одредбом члана 187. став 1. и став 4. Закона о запосленима у Аутономним покрајинама и јединицама локалне самоуправе („Службени гласник Републике Србије“ број 21/16...95/18) прописано је да се одредбе овог Закона о премештају и распоређивању службеника сходно примењују и на намештенике. Намештенику се отказује уговор о раду када услед промене унутрашњег уређења код послодавца више не постоји ни једно радно место на које може бити премештен односно распоређен у складу са његовом стручном спремом. Одредбе о премештају и распоређивању службеника сходно се примењују на намештенике, али с тим што у случају премештаја или распоређивања намештеника, решење о премештају односно распоређивању по сили закона замењује одговарајуће одредбе уговора о раду. Ово стога што намештеник радни однос заснива уговором о раду, који обавезно садржи одредбу да послодавац може решењем да промени оне елементе уговора чију примену закон допушта. Намештенику се између осталог отказује уговор о раду када услед промене унутрашњег уређења код послодавца више не постоји ни једно радно место на које може бити премештен, односно распоређен у складу са његовом стручном спремом.

Поштујући наведену одредбу члана 187. став 4. Закона о запосленима у аутономним покрајинама и јединицама локалне самоуправе, а код чињенице да код туженог нису постојала радна места на која би тужилац могао бити распоређен, то је тужени правилно донео решење којим је тужиоцу утврдио престанак радног односа. По оцени Врховног касационог суда, чињеница да тужени пре доношења решења о престанку радног односа није доносио посебно решење којим би се тужиоцу утврдио статус нераспоређеног радника не утиче на законитост оспореног решења, с обзиром одредбу члана 187. став 4. наведеног Закона. Како се намештенику отказује уговор о раду увек када услед промене уређења код послодавца више не постоји ни једно радно место на које може бити премештен односно распоређен у складу са стручном спремом, то на туженом није била обавеза да доноси посебно решење о његовом утврђивању статуса нераспоређеног радника. Његов престанак радног односа у овим радним срединама, као што је тужени наступа одмах, за разлику од радно-правног статуса службеника, коме након утврђивања статуса нераспоређеног запосленог радни однос престаје тек протеком рока од 2 месеца од коначности решења којим је утврђен статус да је нераспоређен, са позивом на одредбу члана 169. став 3. Закона о запосленима у аутономним покрајинама и јединицама локалне самоуправе, које одредбе се не односе на намештеника. Како је

тужилац био у радном односу код туженог као намештеник, а код чињенице да код туженог више није постојало ни једно радно место на које је могао бити премештен, односно распоређен у складу са својом стручном спремом, правилно је тужени донео оспорено решење којим му је отказао уговор о раду и на основу кога му је престао радни однос.

Тужени је успео у поступку по ревизији, па како је и тражила трошкове поступка за састав ревизије у износу од 33.000,00 динара, то је овај суд одлучио као у изреци, са позивом на одредбу члана 152. и 153., а у вези члана 164. ЗПП.

На основу члана 416. став 1. ЗПП одлучено је као у изреци.

**Председник већа-судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**